

Confrontatie!

Het is nooit te laat

© 2018 Droomvallei Uitgeverij, Esther van der Ham

Tekst: Esther van der Ham

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

Coverfoto: Dino Osmic / Shutterstock

<http://www.prachtboeken.nl>

ISBN: 978-94-92844-05-7

Alle rechten voorbehouden.

Confrontatie!

Het is nooit te laat

Esther van der Ham

1.

Ze fladderde door het leven. Als een vlinder van bloem naar bloem. Altijd op zoek naar meer geurende streken, velden met meer kleur, warmte en geborgenheid. Tot dat ene moment, een eeuwigheid geleden in Spanje, waarop het te veel werd. Het moment dat ze knakte als een rietstengel onder de voeten van een lompe visser die alleen oog had voor de snoek in het water. Als ze na die gebeurtenis nog enige eigenwaarde en besef zou hebben gehad van tijd en ruimte, had ze misschien het allerergste kunnen voorkomen, of wat ze had gedacht dat het allerergste zou zijn. Nu niet meer. Het is te laat. Er is geen weg meer terug.

Annabel strijkt de brief die voor haar op tafel ligt glad, met nog iets van tederheid. Ze leest de woorden opnieuw, laat ze zo goed mogelijk tot zich doordringen.

Lieve Annabel,

Doe het niet, pak je leven weer op. Vergooi het niet zoals ik dat deed. Ik zie je afglijden, de afgrond in. Dieper en dieper. Het doet me pijn, mijn moederhart breekt als ik je zie met je holle ogen die vroeger diepbruin straalden, en je futloze haar dat vroeger glansde. Ik kon van mijn alcoholverslaving afkomen. Ik wens jou ook een verslavingsvrij, gelukkig leven

toe. Als je hulp nodig hebt, ben ik er voor je.

Je moeder, Emma

Ik ben er voor je, ik ben er voor je. De woorden klinken door in haar hoofd, kaatsen tegen de muur van de kamer, resoneren in het afval dat overal om haar heen ligt opgestapeld: lege pizzadozen, aanstekers, zilverpapiertjes en verpakkingen van koek en melk. Dan pakt ze de brief op en scheurt hem in duizend stukjes die ze tussen de rommel in haar kamer verspreidt. Ze pakt een stukje zilverpapier en legt dit op tafel. Met trillende vingers maakt ze een zakje open en strooit het poeder op het zilverpapiertje. Ze verhit het folietje met de aansteker. Diep snuift ze de dampen op door een kokertje en voelt hoe de stof haar hersenen bereikt, waar het explodeert in een wolk van geluk. Met gesloten ogen laat ze zich achteruitzakken op haar vieze matras. Haar zorgen drijven weg in de chemische ontlading.

2.

Eerder

‘Wie het eerst bij de zee is.’ Emma heeft haar schoenen uitgeschopt en rent vooruit.

‘Niet zo flauw, mam, daar zijn we veel te oud voor. Dat deden we toen ik vier was, nu toch niet meer? Ik ben vierentwintig, kom!’ Annabel tilt de rok van haar lange gebloemde strandjurk omhoog en zet voorzichtig haar blote voet in het brandende zand. De Spaanse zon is heet, zelfs in de ochtend. Haar bruine haren wapperen in de wind. Ondanks haar afwijzende woorden stralen haar donkere ogen. Ze is dol op het strand en de zee en het is geen straf om hier een week door te brengen met haar familie. Van de vorige dagen weet ze nog dat de zee lekker warm is geworden van de zomerzon. De rotsachtige bodem maakt dat ze tintelingen in haar voeten krijgt. Daardoor voelt ze tot in alle uiteinden van haar lijf dat ze leeft. In de avond voert ze gesprekken met haar ouders, die verder gaan dan de gebruikelijke koe-tjes en kalfjes. De band tussen hen is over het algemeen goed. Niet dat ze dagelijks bij elkaar op de koffie komen, maar als het nodig is, zijn ze er voor elkaar.

Haar vader Thijs komt vanuit het hotel aanlopen, een parasol in zijn ene hand en een koeltas in de andere. 'Over een uur komen ze van de catering de champagne brengen. We hebben wat te vieren. Vijftien jaar getrouwd. Hoe bestaat het. De eerste keer hebben we dat niet gehaald.' Teder kijkt hij naar Emma, de vrouw die zes jaar na hun scheiding voor de tweede keer volmondig 'Ja' tegen hem zei. Misschien nog wel volmondiger dan de eerste keer, net als hij.

Soms wordt Annabel er wel een beetje weëig van, dat kleffe gedoe van die twee de hele dag. Ze kunnen geen moment van elkaar afblijven. De hele dag is ze getuige van zwoele blikken, handjes vasthouden en kusjes uitwisselen. Alsof ze tieners zijn. En dat na zes plus vijftien huwelijksjaren. Je zou verwachten dat het wel wat minder zou worden.

Ze laat zich neervallen in de strandstoel die het dichtst bij de zee staat. Zij heeft deze plek aangeraden. Door haar studie toerisme aan de hotelschool weet ze altijd het neusje van de zalm te vinden wat vakantieplekken betreft.

Ze heeft haar opleiding snel doorlopen en die als een van de besten van haar jaar afgerond. Ze stond bekend om haar ijver en toewijding. Toen Emma vroeg naar een idee voor een weekje weg met z'n allen en haar eisenpakket kenbaar maakte: zon, zee, strand en rust, hoefde ze niet lang na te denken. Het familiehotel in Cadaques, niet ver van Barcelona, was perfect.

Haar moeder is een bekende kunstenaar die door veel mensen wordt herkend. Daarom zoekt ze voor de vakantie het liefst een plek op waar niet te veel Nederlandse toeristen te vinden zijn. Cadaques ligt op een uur rijden van Barcelona: rustige stranden, vissersbootjes en verse vis bij het diner. Jammer dat de driejarige tweeling van haar broer

Sven daar niet van houdt. Lidy en Boy vragen om friet met 'fikadel' en als dat er niet is, doen ze luidkeels hun beklag. Al die overheerlijke Spaanse hapjes zijn aan hen niet besteed. Ze lijken wat dat betreft op hun moeder, Melissa, die met veel aanstellerige gebaartjes de tapas naar haar mond brengt, ondertussen klagend over de knoflookgeur en textuur van de inktvisringen of paella. Zes jaar zijn ze een Stel, met een hoofdletter S volgens Melissa, want zoals zij zijn er niet zo veel. Het lijkt wel alsof iedereen gelukkig is in de liefde, behalve Annabel. Ze heeft soms een vriendje, maar is vaker alleen. Geen idee waarom. Haar langste relatie duurde tien maanden en die is al meer dan een jaar voorbij. Aan haar uiterlijk kan het niet liggen, dat weet ze zeker. Als ze een café binnenkomt, draaien alle hoofden om. Met haar lange slanke benen, pittige kapsel en donkere ogen weet ze de aandacht te trekken en vast te houden. Voor een uur, een week of een maand. En dan gebeurt er iets waardoor de spanningsboog in rap tempo verslapt. Ze is er nog steeds niet achter wat dat 'iets' dan is. De mannen raken verveeld en voor ze het in de gaten heeft, loopt het uit de hand. Ze doet alles om ze te behouden. Alles. Met schaamte denkt ze terug aan de keer dat ze ver over haar seksuele grenzen heen ging om bij Stef opnieuw in een goed blaadje te komen. Ze heeft het nooit tegen iemand durven vertellen, zo erg was het. En het hielp niet eens.

Ze voelt dat haar wangen rood worden bij de gedachte aan het moment, zes maanden geleden, dat ze zich vast had laten binden, naakt, en dat Stef was weggegaan. Hij had haar laten liggen, meer dan zes uur. Haar hele lijf was verstijfd van de kramp, alles deed zeer. En nog wilde ze niets liever dan hem behagen, dat hij goed over haar dacht, dat

hij er voor haar zou zijn. Zonder effect. Hij ging weg.

‘Lidy, doe je zwempak aan. Je kan niet in je prinsessenjurk zwemmen.’ De ongeduldige stem van Melissa onderbreekt haar gedachtestroom voordat die al te pijnlijk kan worden.

‘Laat haar toch lekker in haar jurk spelen, als ze dat zo fijn vindt. Wat maakt het uit?’ In Annabels stem klinkt wat wrevel door.

‘Ik wil in mijn jurk. Niet in dat stomme pak!’ roept Lidy.

Annabel pakt haar boek uit haar strandtas om zich af te sluiten voor het gekissebis. Ze heeft net drie bladzijden gelezen als zanderige, kleverige handen voor haar gezicht worden gehouden.

‘Tante Annabel, wie ben ik? Drie keer raden.’

‘Sinterklaas? Een zeemeermin? Een tuinkabouter?’

Elke dag haalt Boy dit grapje uit. Hij moet er zelf het hardst om lachen als ze het zogenaamd drie keer fout raadt, wat ze elke dag geduldig doet.

‘Domme tante, ik ben Boy. Dat weet je toch?’ Zoals elke dag probeert hij het ook vandaag weer uit. ‘Mag ik erbij in je stoel?’

Hij wacht niet op antwoord, trekt zich aan de leuning omhoog en laat zich neerploffen op haar schoot.

Annabel slaat haar armen om hem heen en voelt zijn zachte lijfje tegen zich aansmelten. Zo is het fijn en kalmerend. De vage geur van shampoo die hem omringt doet haar denken aan vroeger, toen ze zelf klein was en bij haar moeder op schoot kroop. Gek dat ze zich dat zo goed herinnert, terwijl veel gebeurtenissen van de jaren daarna veel meer indruk hebben gemaakt. Dat ze jarenlang niet bij haar moeder in de buurt mocht komen toen die in de